

Minu raamatukogu

Igal raamatukogul on oma hing, lugu ja võlu. Nendel on nagu inimestelgi enda eriline lõhn. See ei ole lihtsalt vanade või uute raamatute aroom, vaid on midagi muud. Igaüks, kes on vähegi ramaatukogudes käinud, saab aru, millest ma räägin.

Kõige soojem ja meeldejäävam raamatukogu oli minu jaoks Uuemõisa Lasteaed Algkoolis. See oli pisike ning hubane. Igal raamatukogul, mida külastanud olen, on olnud väga formaalne, üldsegi mitte nii kodune tunne võrreldes selle kooli omaga. Kahju küll, et tol ajal ei osanud ma seda piisavalt palju väärtustada ega käia seal nii palju, nagu oleksin võinud.

Mäletan, kuidas sõbrannadega väiksena lugesime vahetundides seal anektoodiraamatuid ja joonistasime. Igal õpilasel oli enda isiklik raamat, kuhu sai panna kirja enda poolt laenutatud raamatuid. Huvitav, mis minu omast küll saanud on? Oleks tore vaadata, mis raamatud mind väiksena kõitsid võrreldes praegusega. Kuuendas klassis isegi istusin ja kudusin sokki seal, ajades samal ajal raamatukoguhoidjaga juttu.

Olen alati uskunud, et raamatukoguhoidjad on koolitatud olemaks kõige rahulikumad ja siirasemad jutukaaslased. Nad alati küsivad suure huviga arvamust raamatu kohta ja oskavad anda eriti häid soovitusi ühe või teise žanri kohta. Nad nagu näeks inimese sisse ja saaks täpselt aru, mida tal vaja on. Ka selle kooli raamatukoguhoidja oli samasugune. Isegi kui keegi riidles või kakles, oskas ta alati õigel viisil vahele tulla ja kõik omavahel ära lepitada. Vahel mõtlen ka ise selle ameti peale oma tulevikus.

Selline väike muinasjutuline koht oli minu üks esimesi kokkupuuteid raamatukogudega. Tõeliselt tore ja meeldejääv. Usun, et iga inimese südames on sarnane lugu jutustada.

Julia Snigurskaja
10. kl, Läänemaa Ühisgümnaasium